

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118856176/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

og med et halvt søvnigt halvt polidsk Smil i det aabne, godmodige Ansigt. Han havde ganske rigtig to Værelser ledig, men de lejedes kun ud under et og kostede halvhundrede Mark om Maaneden. Jeg beklagede skuffet, at jeg til ingen Nytte havde gjort ham Ulejlighed, og han trøstede mig med, at jeg sikkert kunde faa et enkelt Værelse i den nye Pensions-Villa ved Siden af.

Den Villa, som jeg nu nærmede mig til, saa' meget elegant ud; den havde grønne Skodder slaaet tilbage fra Vinduerne, Espalier op ad Muren og en løvrig Loggia. Den laa lidt tilvejs, og Haven, som jeg allerede var kommen ind i, gik i Terrasser op ad Bjerget med grusbelagte Gange mellem blomstrende Buske. Hvor tiltrækkende nu end Alt dette var, saa virkede det dog tillige i samme Grad afskrækkende paa en fattig Polytechniker; men jeg besluttede at tage imod det mindste Kvistkammer, selv til en overdreven Pris, hvis dette Pragthus overhovedet vilde modtage mig; for jeg var hjertelig ked af saaledes at løbe om og banke paa alle Husdøre. Et Selskab af Herrer og Damer viste sig imidlertid i Loggiaen, — det saa mig mindre og mindre pensionsagtigt ud, og jeg følte mig lettet, da en Tjenestepige, som ved en Omdrejning af Gangen nær var løbet

paa mig, kunde bringe mig ud af min Forlegenhed, ganske vist paa en noget overlegen og spottende Maade: — nej, her lejede de rigtignok ingen Værelser ud; det Hus, jeg mente, kunde jeg se der øverst oppe paa Bakken. Det havde hidtil været skjult af den smukke Villa og tog sig ikke synderlig indbydende ud, da det nu dukkede op over det og præsenterede sig mod den blaa Himmel, med en vis ubluferdig Nøgenhed, uden saa meget som en Busk i Nærheden af sig, og saa skinnende nyt, som om det aldrig kunde beboes.

Jeg maatte ned igen i Dalen, to Gange over Bækken, og kravle en halvandethundred Fod tilvejs ad et System af Stier og Stentrapper til Randen af Bakken. Nærved saa Huset ikke synderlig beboeligere ud: Der laa Grusdynger, Stenaffald og Brædder rundt om; de fleste Vinduer manglede. Indenfor var der en afskyelig Træk, Døre smeldede i, og fra Kælderen hørtes en grov Kællingerøst, der søslede med de herlig lange Eder og Forbandelser, som vulgært Tysk besidder. En Mand laa og pudsede Sten-Trappen med Pibélér — aabenbart for første Gang; en ung Pige, der skurede Gulv i en Corridor, vendte Hovedet ved mit Komme og viste mig et kønt, blegt Ansigt med en rød Plet paa den ene Kind, som om hun